

Irene POSTOLACHE

***Muta, o mătură
care vorbește prea mult***

Cuvânt însoțitor de Diana BOBICĂ

Ilustrații de Ioana-Gloria SĂNDUȚĂ

**Editura Junimea
Iași – 2019**

Sumar

Mătura Muta cea vorbăreață	7
Mătura Muta și rețeta de clătite	13
Mătura Muta și războiul	19
Mătura Muta și poezia	27
Mașinuța lui Andrei	36
Ce și-a dorit Mătura Muta	42
Mătura Muta și Papagalul	47
Mami spune: nu mânca de pe jos!	55
Mătura Muta și Scăunelul.....	61
A dispărut Mătura Muta.....	73
Surpriza	82

Mătura Muta cea vorbăreață

Nu o să vă vină să credeți când veți auzi ce întâmplări nemaipomenite se petrec acasă la Andrei. Este o casă ca toate casele și totuși neobișnuită, pentru că obiectele din bucătărie, din hol sau din dormitor pot vorbi între ele. Aragazul înalt, Găleata roșie de gunoi, Mașina de spălat, Scaunul alb, Dulapul... Ceainicul cel înțelept spune povești minunate. Toți vorbesc!

Azi, mama face curat în bucătărie cu mătura cea nouă. Adună firimiturile de pâine de pe podea. Cu toate că se străduiește să fie atent, Andrei face multă mizerie sub masă. E normal, abia învață să mănânce, încă nu a împlinit trei ani. Andrei se uită mirat la mătură:

– Mătura, îi spune mama, arătându-i-o. Aceasta este mătura, mă-tu-ra!

Andrei o privește atent și spune:

– Muta!

– Mă-tu-ra, Andrei, repetă mama zâmbind.

– Muta, Muta! strigă Andrei, alergând după o minge roșie care se rostogolește pe podea.

Mama iese după el.

– Eu nu sunt mută! se aude deodată un glas.

Cine să fie? Cine e? Ia te uită, vorbește chiar Mătura, ofensată rău!

– Hei! Eu, Mătura, vorbesc, dansez, cânt, ciripesc!

Sunt foarte talentată, doar mă uit la televizor, la programul cultural și la folclor.

Andrei se întoarce și o privește curios. Apoi întinde mânuța și o trage de un pai, gata să-l smulgă.

– Vai, vai, vai, cred că m-a auzit! Andrei m-a auzit! Ce mă fac? Ajutor! Andrei îmi rupe paiete! Of, of, ajutoooooor! strigă Mătura Muta.

Mama lui Andrei intră în bucătărie. Ce noroc! Prinde Mătura de coadă, o așază la colț, apoi îl ia pe Andrei de mână și pleacă amândoi în parc. Imediat ce se închide ușa în urma lor, Mătura spune, supărată:

– Ah! Ce jignire! M-a făcut mută! Pe mine! Hm! Sunt o mătură frumoasă, cu coadă de lemn adevărat, din pădure luat. Nu ca astea din plastic colorat, urâte-necioplite-amărâte. Uite, am paiete adevărate, cu sfoară bine legate. Nu am niciun defect. Sunt harnică și fac totul perfect! Eu nu sunt mută, așa să știe cei care m-ascultă. Andrei a spus că sunt mută, dar nu-i adevărat!

– Ei, asta putem auzi și singuri! s-a supărat Mașina de spălat pătrătoasă. Abia ai venit și doar gura ta se aude în toată casa! Noi locuim aici de ani de zile, dar așa gălăgie nu am auzit!

– Taci, Măturo! Mă doare capul! a strigat enervat și Aspiratorul-gâlcevitorul de sub pat.

– Nu tac! Sunt supărată! De ce a spus Andrei că sunt mută?

– De ce, de ce? Dacă nici atât nu știi, a zis Ceainicul, degeaba te lauzi că te-ai uitat la televizor, la emisiuni culturale și de folclor. Să-ți spun eu de ce! Fii atentă! Copii mici, așa ca Andrei, nu pot să pronunțe corect un cuvânt nou. De aceea dumitale, în loc de mă-tura, îți spune „muta”. Ai înțeles?

– Mie, Andrei îmi spune „toul” a vorbit Aspiratorul.

– Iar mie „leata”, a spus Găleata. Eu sunt „leata de gogoi”, adică, pentru tine, drăguță, găleata de gunoi.

– După cum vezi, în afară de tine, nimeni nu se supără, domnișoară Mută gălăgioasă! a completat Aspiratorul verde. Abia ai venit printre noi. Peste un an, dacă respecti regulile... și taci... vei fi botezată cu numele întreg, Mătura!

– Și dacă nu tac? a întrebat obraznică, Mătura vorbăreață.

– Dacă nu taci, vei rămâne pentru totdeauna, Muta cea obraznică! Și nu vei afla nici secretul caselor.

– Secretul caselor? Un secreet??? Ah, ce curioasă sunt! a sărit în sus Mătura Muta, învârtindu-se în jurul cozii de lemn.

Ceilalți au privit-o cu reproș.

– Eu îl știu, da, îl știu! s-a auzit glasul serios al Ceainicului. Îți spun secretul caselor, doar dacă faci liniște atunci când intră un om în cameră. Este interzis să vorbim de față cu oamenii! Avem voie să vorbim doar când suntem singure, între noi, obiectele din cameră. Aceasta este regula, iar cei noi veniți, așa ca tine, trebuie să o învețe. Așa că fă bine și taci!

– Cum spune Ceainicul, așa facem! El este cel mai vechi obiect din casă, el știe! au spus cu glas de clopoțel, Tacâmurile din dulap.

– Da, da, el știe, el știe tot, drăguță! a zdrăngănit Găleata Leata.

– Hm, hmm! Ascultați! a rostit calm Ceainicul. Eu sunt în această familie, de când străbunica Veronica m-a făcut cadou bunicii. Apoi bunica m-a dat mămicii și mămica mă va da lui Andrei...

Ceainicul s-a întrerupt și a ascultat foarte atent, apoi a anunțat:

– Ssst! Liniște! Se întorc oamenii acasă, mămica și Andrei. Ssst! Nimeni să nu vorbească!

Cuminte, Aspiratorul s-a ascuns sub pat, Găleata Leata și-a lăsat capacul, Tacâmurile s-au așezat la locul lor, iar Mătura Muta s-a lipit de perete, sub privirile severe ale Ceainicului, care supraveghea ca totul să fie în ordine.

Vai, ce-i mai venea să vorbească Măturii gălăgioase! Dar și-a pus fermoar la gură... adică, sfoară la gură. A ascultat sfaturile Ceainicului. Era tare, tare curioasă să afle care e secretul caselor. A tăcut o oră... două ore, apoi o noapte și o zi... o săptămână... Mătura Muta cea vorbăreață a fost cuminte. Nu a mai vorbit deloc, dar deloc, de față cu oamenii. Ceainicul a lăudat-o:

– Bravo, bravo, Mătura Muta, ai învățat regula casei, acum ești de-a noastră, ești o colegă bună!

Mătura s-a bucurat, a sărit, a țopăit și a dansat.

– Domnule Ceainic, te rog să-mi spui secretul caselor. Promisiunea e promisiune!

– Secretul, draga mea, da, da! Așa e, am promis... Vezi tu, e

foarte simplu! Dacă erai atentă, îl descopereai și singură! a rostit Ceainicul, în vreme ce toate obiectele s-au adunat să îl asculte.

Aspiratorul a venit foarte aproape. Și-a întins tare capul, ca să audă mai bine, încât a scăpat... un fâs pe furtun!

– Scuze! Scuze! a spus el, înroșindu-se.

– Se-cre-tul, se-cre-tul, se-cre-tul! Vrem secretul! au sărit Tacâmurile pe masă, gata să răstoarne o felie de plăcintă, bine miroși-toare.

– Ei bine, gata! Gata! Fii atentă: copiii pot auzi cum vorbim noi, obiectele din casă! Dar... numai până când împlinesc șapte ani. Acesta-i secretul!

– Aha! Acum înțeleg. De aceea m-a auzit Andrei, în prima zi când am venit în casă! Atunci habar nu aveam că obiectele nu vor-besc de față cu oamenii.

– Bravo, bravo, să trăiască colega noastră, Mătura Muta! au aplaudat Tacâmurile.

– Braaavo! a strigat, clămpănind din capac Găleata Leata.

Tocmai atunci s-au auzit pași, mămica lui Andrei a intrat în bucătărie. Am uitat să vă spun, era seară, în casă era liniște și toată lumea se culcase.

– Ssst! a dat semnalul Ceainicul de aramă. Liniște! Hai, toată lumea la culcare!

Obiectele din casă s-au cuibărit la locul lor. A venit Moș Ene pe la gene... Uite că a venit și la tine!

Noapte bună!